

Finanslovsforslag at sætte Fingeren paa noget aldeles bestemt i saa Henseende. Der findes ogsaa Byggeforetagender, som jeg er sikker paa ved nøjere Eftersyn ville vise sig at være af den Slags, at Omkostningerne burde nedsættes betydeligt, men for at kunne dømme derom maa man se Planerne, ellers dømmer man temmelig meget hen i Vejret. Derfor skal jeg heller ikke fremdrage noget saadant, men jeg skal sige til det ærede Medlem fra Højrup (Deutzer) som Kommissionsformand, at kunde han begrænse disse skadelige Dyrs Udvikling og Trivsel ved Kommissionens Arbejde, vilde han gøre en god Gerning. Men jeg maa føje til, at det ikke er tilstrækkeligt at anholde et enkelt af dem, som Højesteret gjorde, det vil ikke være tilstrækkeligt at anholde et hist og et her. Maaske vil det hjælpe en lille Smule, men det vil dog kun have til Følge, at Resten bliver saa meget forsigtigere. Nej, kan Kommissionen finde Former for at umuliggøre deres Trivsel, saasom en bedre Kontrol med de Forslag, der komme frem — vi have sagkyndige Folk nok, vi have Statsprøveanstalten for Materialiernes Vedkommende, vi have Statens Arkitekter, og vi have en hel Del andre, og ganske vist skulde det være ubestikkelige Folk, men det forudsætter jeg ogsaa, man kan faa, for værre er det dog ikke —, tror jeg, man vil kunne faa Bugt med de Uting, jeg her har nævnt, og man vil naa til ikke saa ganske smaa Summer. Det sidste tror jeg, jeg tør indestaa for, hvis Kommissionen virkelig kommer til Bunds i dette Forhold.

Der er et andet Omraade, som jeg gerne vil omtale, og som ogsaa har været fremdraget før. Man beretter, at da salig Wessel i sin Tid var i Pengeforlegenhed, bad han Kongen om et Embede, og da Kongen spurgte ham, hvad det skulde være for et Embede, svarede Wessel, at det gjorde ikke saa nøje, hvad det var for et Embede, men to Egenskaber skulde det have, der skulde være meget at fortjene og lidt at bestille. Jeg ved ikke, om Wessel fik det Embede, men dersom det ikke blev oprettet den Gang, og dersom det ikke allerede var oprettet tidligere, maa det i alt Fald være blevet oprettet for længe siden. Ved en nøjere Undersøgelse af Forholdene vil det sikkert vise sig, at den Art Embeder har ynglet ret stærkt her i Landet. Jeg mindes fra mine yngre Dage, at naar Venstremænd talte ved Møder, ved Valg og lignende Lejligheder, ankede de over, at vi havde for mange

Embedsmænd. Men Embedsmændenes Tal er vokset, og jeg er bange for, at de ere voksede uforholdsmæssigt i den senere Tid. Maaske have netop Wessel-Embederne ynglet noget stærkere, end ønskeligt var.

For 3 Aar siden forelaa der her for Rigsdagen en Lønningslov for Personalet oppe i Ministerialbygningen. Der kom den Gang ret uhyggelige Ting for Dagen. For det første oplystes det, hvor ringe Arbejdstiden var der oppe, og man ankede over, at Personalet ikke en Gang var til Stede i de 3 Timer, som man kaldte den egentlige Kontortid. Jeg ved ikke, hvordan det havde sig dermed, men den daværende Finansminister Lassen, som fremsatte Forslaget og førte det igennem, lovede os den Gang, at gennemsnitlig skulde der være mindst 5 Timers Arbejdstid for hver af Personalet. Men det er ikke blevet Tilfældet, det have de ikke der oppe nu. I hvor stort Omfang Bestemmelsen den Gang virkede, skal jeg naturligvis ikke kunne sige, men der er Steder endnu, hvor ikke en Gang de 3 Timer overholdes. Vidnesbyrd derom er, at man kan træffe f. Eks. Assistenten fra Ministerier ansatte paa Privatkontorer, Foreningskontorer, eller hvad det nu er, med 8—10 Timers Arbejde om Dagen. Præstere de det — og det gøre de —, maa de ikke kunne arbejde synderligt mere, de maa i alt Fald ikke kunne arbejde 5 Timer desuden i Ministerialbygningen. Man ankede dernæst over, at man i høj Grad bunkede Embeder sammen; en Mand kunde oppebære Lønning paa 2 forskellige Steder indenfor Centraladministrationen, ja, man havde endog blandt andet det Tilfælde, at en Mand var Skriver baade i Finansministeriet og i Justitsministeriet og oppebar Løn begge Steder. Naa, det var maaske kun et enkelt Tilfælde, men det oplystes dog, at mange af de fast ansatte oppebar Løn af selve Centraladministrationen for flere Embeder og Bestillinger. Man indsatte derfor den Bestemmelse i den ministerielle Lønningslov, at ingen skulde kunne oppebære Løn for mere end eet Embede eller een Bestilling ved Centraladministrationen. Jeg antager, at dette er holdt, jeg kender ikke noget Eksempel paa, at det modsatte finder Sted mere, vel at mærke for dem, der ere ansatte senere. For de andre gælder Bestemmelsen selvfølgelig ikke, det er ogsaa udtrykt i Loven.

Dette gælder Centraladministrationen i Ministerialbygningen, men der sidder mange andre Steder, f. Eks. indenfor Post-